

Beck Tamás

HIÚSÁGOK MÁGLYÁJA

PÁRATLAN OLDAL - L. évfolyam 28. szám, 2006. július 14.

Zala megyében, amely a Fidesznek úgyszólván "hitbizománya", élt egyszer egy iskolaigazgató. Kedves ember volt; kedélyes, elnéző, értett a fiatalok nyelvén. Sok barátot szerzett neki elbűvölő modora. Aztán elindult szédületes pályafutása. Egy kulturális intézmény igazgatója lett, egyben megyei közgyűlési alelnök. Karrierje csúcsát a parlamenti képviselőség jelentette; igaz, emiatt sajnálattal bár, de le kellett mondania a kulturális intézmény vezetéséről. (Informálisan továbbra is ő tartotta ott kezében a szálakat.) Csakhogy a piszkos kis hatalmi harcok, a könyöklés időközben kikezdték személyiségét. Egyre fennebb hordta az orrát, egyre kevesebb régi barátját ismerte meg az utcán - e sorok íróját is beleértve. Sokan összesúgtak a háta mögött: "Mit tesz az emberrel a hatalom...?"

Gyorsan emelkedő pályája azonban kiváltotta párttársai féltékenységét. Előbb a megyei pártelnökségből "ütötték ki", majd parlamenti mandátumától is elbúcsúzhatott. Urambátyámék kárpótlásul gyorsan megkínálták újra a kulturális intézmény igazgatói tisztevel, de az sovány vigaszt jelentett számára. Csalódott, kissé megtört ember vált belőle. Újra megismerte régi barátait az utcán, akik azonban most már csak ímmel-ámmal fogadták a köszönését. Nemrégiben - hosszú évek óta először - kezet nyújtott nekem is. Önkéntelenül eszembe jutott akkor az amerikai közmondás: "Amikor a ranglétrán haladsz fölfelé, légy udvarias mindenkivel; lefelé jövet majd ugyanazokkal fogsz találkozni!"

Beck Tamás